Írta: Adminisztrátor
2010. április 16. péntek -

Ócsa csupán tízegynéhány kilométerre fekszik a fővárostól, de sokan vannak, akik még nem hallottak róla. Még többen azok, akik nem is sejtik, hogy a magyar építészet és kultúra milyen nagyszerű drágaköve ékeskedik ebben a tízezer lelket számláló községben. A XIII. században alapított, majd elnéptelenedett premontrei apátság román stílusú bazilikáját a fennmaradt jegyzőkönyvek szerint 1560 óta használja a református egyház. Az értékőrzésről és a lelkek gondozásáról Hantos Péter lelkipásztorral beszélgettünk.

- Hol kezdte szolgálatát a tiszteletes úr?

– Három évet töltöttem a budapesti, Szabadság téri gyülekezetben. Onnan kerültem Ócsára három évvel ezelőtt, ahol nagy örömmel és szeretettel végzem a szolgálatomat. Bár ez a templom országos jelentőségű műemlék, mi az Isten házának, az imádság házának tartjuk, amely egy élő gyülekezet lelki otthona. Vasárnaponként megtelik gyülekezettel, annak ellenére, hogy nem kis templomról van szó: 150-200-an, nagy ünnepen 400-500-an jönnek el. A gyülekezetben a lelki élet is pezsgő. A község érdekes helyzetben van, mert Budapesttől nincs messze, de mégsem olyan tipikus bejáró település, mint Gyál vagy Gyömrő. A falu lakói őrzik a rendkívül gazdag hagyományokat mind szokásaikat, mind öltözködésüket tekintve.
Vannak asszonyok, akik még népviseletben járnak. Közösségi és kulturális szempontból egyaránt szorosan kötődnek a református gyülekezethez. A falu legtágabb közössége ma is a református gyülekezet. Ócsán közel négyezerötszáz református él, közülük több mint ezer fő szorosan kapcsolódik református egyházunkhoz.

– Melyek a legfontosabb különbségek a budapesti és az ócsai gyülekezet között?

– A pesti Belvárosban szolgálva, leginkább az értelmiségi és hivatalnok réteggel találkoztam. Egészen más lelki beállítottság és szükségletek jellemzik a fővárosi és a falusi embert. Egy városi könnyebben nyitja meg magát a lelkipásztor előtt, de csak egy bizonyos határig engedi közel. Ócsán időre volt szükség ahhoz, hogy a távolságtartó, a konvenciókat őrző emberek szeretettel teli, érző szívéhez közel tudjak kerülni. Sok fiatal lelkipásztor elköveti azt a hibát, hogy egy gyülekezetbe kerülve, azonnal meg szeretné valósítani a saját koncepcióját, nem ismerve a gyülekezet hagyományait. Emiatt konfliktusba is kerülhet. Bizonyos idő elteltével

eljutottunk oda, hogy kialakult egy jó munkatársi gárda.

– Nemrég zajlott le a presbitérium megújítása. Milyen tapasztalatokat szerzett?

– Egyházunk célul tűzte ki a kétezredik évre a presbitériumok megújítását. A fő szempont az, hogy olyan emberek kerüljenek be, akik templomba járó, élő hitű, imádkozó, a gyülekezetet ismerő, a hívekkel törődő emberek. Azok köréből választottunk akiket jól ismerünk, akik ott vannak a templomban, akik beállnak a sorba bármilyen szolgálatra is van szükség, akik készek ara, hogy önfeláldozóan segítsék a gyülekezet, az egyház életét. Ehhez erőre, időre, figyelemre van szükség. A presbitériumban lehetőleg a gyülekezet minden rétege legyen képviselve: értelmiségiek, földművesek, idősebbek, fiatalok, kisgyermekes anyák. Ez ahhoz szükséges, hogy a gondjaikhoz, sajátos világukhoz közvetlenül kapcsolódhassunk.

Választási bizottságunk személyes beszélgetéseken tájékozódott a jelöltek fölkészültségéről és szándékukról a jelöltség elfogadásával kapcsolatban. Csak olyan jelölteket vettünk föl a listára, akik ezeknek a követelményeknek megfeleltek. Természetesen van erkölcsi követelmény is: rendezetlen családi körülmény és életvitel kizáró ok. A Szentírás is azt mondja, hogy aki a saját családját sem tudja rendben tartani, az hogy akarja Isten népét kormányozni? Sokan azt gondolták, hogy nehéz lesz jelölteket találni, de húsznál is többen voltak.

– Általános tapasztalat, hogy a templomba járók többsége az idősebbek közül kerül ki. A fiatalokat egyébként is elég nehéz megközelíteni. Itt is így van?

– E téren is nagy különbség van a vidéki és a városi fiatalság között. Az egyetemista és középiskolás ifjúságot a városokban az érdeklődés szintjén könnyebben meg lehet közelíteni. Ha egy szerető közösséget találnak, ahol lelkiekben fejlődhetnek, oda szívesen eljárnak. Budapesten nagyon jól szerveződő, élő ifjúsági csoportok működnek. Az egyetemista korosztálybeliek elmennek kollégiumokba, bár tudunk róluk, de kevés velük a kapcsolat. Az ifjúság intenzív hitélete 13-14 éves korig tart.

Nagyon sok gyerek jár hittanra, az óvodától a gimnáziumig bezárólag oktatjuk a gyermekeket, működik gyermekklubunk, ahol a bibliaismereten túl kézműves foglalkozások is vannak, és lehetőség nyílik a bibliai történetek megjelenítésére. Itt még íjászkodni is lehet. Van egy szép játszóudvarunk, ahol gazdag formavilágú – *Var ga Zoltán* faszobrász által faragott – játékok találhatók.

– A világ sokféle csábítása a tizenévesekre hat a legjobban. Velük mi lesz?

– Van ifjúsági közösségünk, amely nyitott, ahova új tagok is jönnek. Közösen járunk színházba, és minden nyáron szervezünk ifjúsági tábort. De az elszívó hatás tagadhatatlanul érezhető. Ez ellen elég nehéz védekezni. Sokan érzik úgy, hogy a konfirmációval letudták a templomba járást.

– Anyagilag mennyire teherbíró a falu lakossága? Képes „eltartani” a gyülekezet a lelki gondozóit?

– A legmesszebbmenőkig. Ez a gyülekezet évek óta nem kapott semmilyen támogatást, mégis a számos ingatlanunkat: a parókiát, a gyülekezeti házat, a református iskolát, a szolgálati lakásokat. Ezen felül arra is jut, hogy támogassuk az árvízkárosultakat, a Kárpát-aljaiakat, az erdélyieket.

– Mindig jó érzés tölti el az ember szívét, ha keresztelőre kerül sor. Mondana néhány népmozgalmi adatot: keresztelők, konfirmandusok, házasságkötések?

– Ócsa nem halódó falu, hanem gyarapodó. Sok a gyerek, van általános iskola, szakközépiskola és gimnázium. Évente mintegy 30-40 keresztelő van, a templomnak köszönhetően még Budapestről is jönnek házasulandók, így nyáron majdnem minden szombaton volt esküvő. Évente 10-15 pár köt házasságot templomunkban. Működik egy baba-mama kör, ahova kisgyermekes édesanyák járnak kicsinyeikkel bibliaórára. Fontos, hogy ők is ott tudjanak lenni a Szentírás körül. Vasárnaponként két csoportban gyermek-istentisztelet is zajlik. A konfirmandusok is ott vannak a templomban, tehát nem csak idős asszonyok ülnek a padokban, hanem egész családok, több generáció. A gyermekek nevelése szempontjából a példaadás meghatározó: ha egy gyermek látja, hogy a szülei is hisznek, föl tudnak nézni valakire, Jézus Krisztusra, ez számukra alapvető élmény. Ha valakit csak elküldenek templomba, az nem olyan hiteles.

– Más a fővárosban vagy egy községben élni. Sikerült itt gyökeret eresztenie?

– Valóban nagy a különbség. Az Úristen kegyelmének tartom, hogy ezt a falusi életformát megismerhettem. Bár színházba, koncertekre és egyéb alkalmakra gyakran járok Pestre, itt élni és szolgálni hatalmas harmóniát jelent. Nagyon szép a természeti környezet, és békességet talál az ember. Jólesik hazajönni és megpihenni.

Zétényi Zoltán